REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5600/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ivančice Trakoštanec, OIB 43010733773, Kalnička 54, Ljubešćica, koju zastupa Marija Maričević, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, OIB 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, kojeg zastupa Andreja Šeša, odvjetnica iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 12. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnice tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka odredba Ugovora o kreditu broj br. 706561, zaključenog između tužiteljice i prednika tuženika Volksbank d.d., kojom je ugovoreno da za obradu kreditnog zahtjeva Banka obračunava i naplaćuje naknadu u visini 1,40% od iznosa odobrenog kredita.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 160,56 EUR uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja do isplate teče od 25.10.2004. do 31. prosinca 2007., a od 01. siječnja 2008. pa do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne kamatne stopa HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, a od 01.08.2015.g. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku 15 da

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka 1.448,06 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2026. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je kao korisnica kredita i potrošač s prednikom tuženika Volksbank d.d. u listopadu 2004. sklopila Ugovor o kreditu br. 706561 na iznos od 17.696,00 CHF.
2. Ugovorena je jednokratna naknada za obradu zahtjeva u određenom visini 1,4% od iznosa kredita, temeljem čega je 25.10.2004. naplaćena, odnosno od iznosa kredita ustegnute tzv. ulazna naknada u iznosu od 1.209.74 kn/160,56 EUR.
3. Tužiteljica ne raspolaže predmetnim ugovorom zbog proteka vremena, a tuženik također istoj nije dostavio traženu presliku ugovora, međutim spora odredba o ulaznoj naknadi istovjetna je odredbi 7.1. priloženog istovrsnog ugovora br. 791073.
4. Tužiteljica smatra da su nepoštene i ništetne odredbe ugovora i drugih akata tuženika o navedenim naknadama - jer su ugovorene zajedno prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o tim odredbama, po principu “uzmi ili ostavi”, a na temelju sklopljenog ugovora niti na temelju dobivenih informacija od banke tužiteljica kao potrošač nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice i kako utječu na ukupan trošak kredita, niti na što se odnose ulazne naknade, a koje odredbe su uzrokovale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužiteljice.
5. Slijedom navedenog, tužiteljica smatra da su odredbe ugovora i akata tuženika nepoštene i ništetne u smislu čl. 81 i 87. Zakona o zaštiti potrošača te čl. 270. i 296. Zakona o obveznim odnosima.
6. Iz navedenog proizlazi da je tuženik na štetu tužiteljice bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist u utuženom iznosu, a koja se ogleda u neosnovano naplaćenim naknadama.
7. Tužiteljica se obratila tuženiku dopisom od 08.04.2025. sa zahtjevom za mirnim rješenjem i dostavom kreditne dokumentacije i podacima o uplati naknada, temeljem čega je tuženik je dostavio dio dokumentacije, ali nije dostavio presliku predmetnog ugovora.
8. Slijedom svega navedenog, tužiteljica je podnijela ovu tužbu i tužbeni zahtjev.
9. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi. Tuženik prije svega prigovara tužbi kao neurednoj jer u prilog istoj nije dostavljen ugovor čije odredbe tužiteljica želi utvrditi ništetnima, već ugovor koji nije predmet ovog spora. Obzirom na navedeno, ne postoji osnova za vođenje ovog postupka pa tuženik prije svega predlaže ovu tužbu odbaciti.
10. Za slučaj da sud ipak ne odbaci tužbu, tuženik se opreza radi očituje kako slijedi. Protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka.
11. III. U odnosu označenu visinu vrijednosti predmeta spora
12. Tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj. Naime, kondemnatorni zahtjev u ovom postupku iznosi sveukupno 160,56 EUR te taj iznos predstavlja vrijednost predmeta spora. Deklaratorni zahtjev

istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činidbu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora određuje se samo prema vrijednosti tužbenog zahtjeva na činidbu. Prednje je i stav VSRH izražen u presudi Rev 688/2000-2 od 07.01.2004 i presudi VRSH Rev-374/2013-3 od 06.12.2017.

13. Primjena potrošačkog prava
14. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti.
15. Iz dokumentacije koja prileži tužbi nije vidljivo tko je i u koji svrhu sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Slijedom navedenog, nije moguće utvrditi je li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Čak nije moguće utvrditi radi li se uopće o tzv. „tipskom ugovoru“ ili o nekom drugom ugovoru, kao ni kako su točno glasile odredbe ili dijelovi odredbi koje tužiteljica želi utvrditi ništetnima.
16. Dakle, prije svega utvrditi o kakvom se točno ugovoru radilo, zatim je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevoljno potpisao.
17. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o ulaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti.
18. Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite.
19. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće:

20. „Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“
21. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu po navodima tužitelja sklopljen u listopadu 2004., potraživanje iz tužbe neminovno je obuhvaćeno zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu.
22. Čak i recentna presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: Pž-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijek zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“
23. „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“
24. Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost.
25. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom

primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP.

26. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivnopravnim propisima.
27. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospjelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospjelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje.
28. Slijedom navedenog, nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti.
29. Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu.
30. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi.
31. Ništetnost odredbi o ulaznoj naknadi
32. Ukoliko uzmemo da su odredbe predmetnog Ugovora uistinu i bile identične Ugovoru koji je dostavljen uz tužbu već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na

lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora.

33. Slijedom navedenog, kako su u konkretnom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama članka 99. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 96. ZZP nije dopuštena.
34. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 96. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja.
35. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti:
    - nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
    - a koja neravnoteža mora biti značajna.
36. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo (premda ne znamo o kojoj i kakvoj odredbi), odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene.
37. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da

su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom.

38. Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu.
39. Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 74. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom.
40. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zadru, posl.br. Gž-853/2021 od 8. prosinca 2022. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača.
41. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada nedvojbeno obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu sigurno bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako nedvojbeno pristao i na odredbu točke 5.3. navedenih Općih uvjeta prema kojima banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Obzirom da su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnicama prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjano i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj Pž-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi poziva na Opće uvjete, što je u ovom slučaju, opet, ukoliko seee radi o identičnom ugovoru kao što je priloženi, ispunjeno.
42. Također, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade.

43. Povrh navedenog, sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom.
44. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak:
45. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda
46. izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
47. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora.“
48. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužiteljica – na kojoj je teret dokazivanja osnovanosti njezinog tužbenog zahtjeva – nije ponudila niti jedan dokaz kojim bi dokazala bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u, štoviše nije niti priložila ugovor čije odredbe želi utvrditi ništetnima pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu.
49. Također, tuženik upućuje na činjenicu da navodna visina naknade od 1,40 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora.
50. Iz svega naprijed navedenog proizlazi kako nema mjesta osnovanosti tužbenog zahtjeva pa se tuženik protivi i provođenju financijskog vještačenje.
51. Slijedom naprijed navedenoga tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.
52. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, ugovor o kreditu broj 706561, prometnu karticu po kreditu, saslušana je tužiteljica.
53. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
54. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, visina tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja.
55. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužiteljicu.
56. Tužiteljica je iskazala da je ugovor o kreditu sa tuženom sklapala u svrhu kupnje automobila koji je koristila u osobne svrhe. Iz auto kuće od koje je kupovala automobil upućena je u banku sa kojom je auto kuća imala poslovnu

suradnju i o uvjetima ugovora razgovarala je sa djelatnicima banke. Od banke je dobila već unaprijed pripremljen i sastavljen tipski ugovor kojeg je pročitala i uočila je odredbu koja se odnosi na naknadu. Interesirala se od djelatnika na što se korektno ta naknada odnosi međutim rečeno joj je da je to naknada koju mora platiti kako bi uopće dobila kredit. Detaljnijih pregovora oko toga nije bilo, nije joj od strane djelatnika objašnjeno na što se naknada odnosi i kako je ona izračunata. Na sadržaj odredbe nije mogla utjecati. Naknada je otplaćena od odobrenog kreditnog iznosa. U to vrijeme nije bila vlasnica niti obrta niti trgovačkog društva. Misli da u ugovoru nije pisalo kako se naknada obračunavala.

57. Nakon saslušanja tužiteljice sud je utvrdio da banka nije sa tužiteljicom pregovarala o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu. Tužiteljica je dobila već unaprijed sastavljen tipski ugovor od banke i uočila je odredbu koja se odnosi na naknadu, ali detaljnih objašnjenja na što se ta naknada odnosi nije dobila, kao niti način na koji je ona izračunata, a na sadržaj nikako nije mogla utjecati. Na taj način banka je iskoristila položaj jače ugovorne stranke kao financijska institucija u odnosu na tužiteljicu koja nije imala dovoljno znanja o financijskom poslovanju, čime je dovedena u neravnopravni položaj u ugovornom odnosu s bankom. Postupajući na taj način banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a). Tužiteljica je ugovor o kreditu sklopila isključivo za privatne potrebe, stoga je nesporna aktivna legitimacija tužiteljice odnosno položaj tužiteljice kao potrošača.

58. Glede visine vrijednosti predmeta spora u visini 1.400,00 EUR kojoj je tuženik prigovarao valja napomenuti da je tužiteljica u ovom postupku podnijela deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev, stoga je visina postavljena iznad 1.400,00 EUR postavljena u skladu s odredbom čl. 37. ZPP-a.
59. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.g., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem ništetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.
60. Radi navedenog sud smatra prigovor zastare neosnovanim.
61. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
62. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji

razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.

63. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.
64. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.
65. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo.
66. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je, naime, nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
67. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik tužiteljici uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne

pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

68. Tužiteljica je podmirila administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.
69. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tužiteljica se tuženiku obvezala platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužiteljice. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužiteljica plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužiteljici pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužiteljica izražava sumnju da joj je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.
70. Posebno, nakon saslušanja tužiteljice sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je, naime, nesporno bla u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
71. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik tužiteljici uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.
72. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
73. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosila tužiteljica, međutim tužiteljica niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje

je bila dužna snositi tužiteljica pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.

74. Tužiteljica je platila ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.
75. Činjenica je da tužiteljica ne bi ni mogla ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.
76. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
77. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.
78. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak % iznosa kredita (čl. 4.2. Ugovora o potrošačkom kreditiranju) očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužiteljica obvezala platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“
79. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.
80. Osnovano tužiteljica smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužiteljica navodi da tuženik nije dokazao da bi tužiteljici dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“
81. Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom

ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužiteljica nije imala utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost. Stoga je tužena banka dužna tužiteljici vratiti plaćeni iznos od 160,56 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate po čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

82. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

83. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 1.400,00 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 12.11.2025., 12.10.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 400,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 2.9.2025., 6.10.2205., 14.9.2026.g. /Tbr. 8. toč. l. O.T.R.H./ u iznosu od 450,00 EUR, što sveukupno iznosi 1.050,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 262,05 EUR, pristojba na tužbu 26,55 EUR, i na presudu 110,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 1.448,06 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:
1. Punomoćniku tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 110,00 EUR
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-6758f**

Kontrolni broj: **0df63-332d4-11c99**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

